

CAPITULUL III.

Să mergem la Brasilia.

Tatăl Riemann intrând în casă, unde totă familia căuta a citi în fisionomia sa, daqua mai avea vre-o speranță în recoltă, disse : « Copii mei, grindina a nimicită totul ; nu mai è de gândit la recolta aqestui annu.... »

Ellu fu întreruptu de exclamațiunea : « Dómnè aibí pietate de noi ! » quare eși din gura tutolor quellor de față. Margarita, ficia sa quea mai mare, quare, remânênd vèduvă de curênd, ajunsesse în sarcina bêtrânului seú tată dinpreună cu fiul ei, strigá : « Éttó-ne perduți, perduți pentru totu-d'a-una ! Quátu suntem de nenorociți !

— Copilla mea, respunse piosul bêtrânú, suntem scăpetați, ánsè nu și nenorociți ; nu suntem atâtu de perduți precum cređi tu : perđarea nu este dequátu pentru ómenií vițioși și înrêutáțiți. Este adevêratu quó sórta nu ne è favorabilé, și quó nu putem cugeta la viitorú făró a ne înflora ; cu tóte aquesta, fiind-quó nici-o-datá n'am făcut vre-unú reú, și pentru-quó observám cu religiositate preceptele Domnului, nu se cuvine să perdem